

Truyện ngắn
Chủ đề: Tha La Xóm đạo
Tác giả: Nguyễn Trọng Hoàn

ĐÊM GIÁNG SINH ĐÓNG QUÂN Ở THA LA XÓM ĐẠO

Tôi không biết có phải qua bài thơ dài tới 93 câu của Vũ Anh Khanh mà từ một vùng đất “đèo heo hút gió” của xã An Hòa, quận Trảng Bàng, đã khiến nơi này biến thành 1 địa danh rất trữ tình của thi ca và âm nhạc. Nhưng, với tôi hay nói xa hơn một chút nữa, với Tiểu đoàn 2/46/25 [TĐ2/Trung Đoàn 46/SĐ25BB], nơi ấy, vâng, chính nơi phía “lắm Công giáo, nhiều Ma Việt cộng” ấy (theo 1 con đường trải nhựa, đến Quốc lộ 1, rẽ phải đi về Quận lỵ Trảng Bàng, rồi rẽ trái theo con lộ đá đỏ chạy miết đến một nhánh sông Sài Gòn... Có 1 căn cứ là nơi đóng Bộ Chỉ Huy của Trung đoàn “Ông Cường”. Ông Cường là Đại tá Lều Thọ Cường, Trung đoàn trưởng Trung đoàn 46), đã để lại cho tôi những kỷ niệm khó phai.

Tiểu đoàn 2/46 được trực thăng vận xuống vùng Lưỡi Câu rồi xuất phát, ngược xuống các mục tiêu ở phía Tây Nam và các mục tiêu chốt nằm dọc theo con sông Vàm Cỏ Đông, xanh ngắt bóng dừa nước. Nơi ấy, bên kia, phần đất Việt Nam là 1 đơn vị Thủy quân lục chiến đang làm tuyến án ngữ.

Ngày 23 tháng 12.

Những cơn gió se lạnh hắt lên hơi nước ngầy ngầy mùi phèn, có văng vẳng từ thính không xa tí tiếng chuông nhà thờ.

– Mẹ kiếp! Còn 2 ngày nữa là Noel rồi, mà vẫn phải “chân lấm tay bùn” như thế này. “Thằng” Tiểu đoàn phó Dương Kim Mãng, có gốc đạo Cao Đài này, có con bồ ngay quận Hiếu Thiện này, thế mà “thiênng” ra phết. Hiệu thính viên vội mang combiné đến cho tôi:

– Ông Thầy ơi, có 173 gặp.

(Thời kỳ ấy, mã số truyền tin đã cấm không cho dùng những đại danh như Đại Bàng, Sao Lớn, Mặt Trời, kể cả những Địch Thân, Thẩm quyền rồi...) 173 là ám danh của “Ông Cường có dáng dấp thư sinh, ăn nói nhỏ nhẹ nhưng cương quyết”.

– 173... 169 tôi nghe đây.

– 169 cho ngay cả gia đình anh, “zu lu” đến tọa độ XT.

Nghe số XT69, tôi sướng run lên. Bên kia sông là Tha La Xóm Đạo.

– Trình 173. Rồi có vượt sông không?

– Sẽ có 1 đơn vị “Cải cách Bắc bình” (Công Binh) đón.

Mãng tung cây gậy lên trời. Bộ Chỉ Huy của tôi sang sông vào những chuyến hobo áp chốt. Đại tá Cường cùng Ban tham mưu nhẹ với những chiếc jeep có ăng-ten tua tua đứng chờ:

– Mệt không? Nào... “toa” được đặc ân của Sư Đoàn đấy nhé. Ông Tướng cho “toa” dưỡng quân ít ngày, rồi... (rồi... mấy “bố” này chẳng tốt lành gì, sau này tôi mới biết, đơn vị tôi là TD tăng phái đầu tiên cho mặt trận An Lộc). Nhưng, đây là 1 xóm Đạo... Đừng cho “chúng nó” quậy phá, và lệnh cấm phép chỉ “xả ra” sau tết Dương lịch đấy nhé.

– Nhưng, thưa đại tá, tôi có nghe đài BBC, thấy mình với Việt cộng có hưu chiến mà?

Tự nhiên tôi thấy gương mặt vốn xám ngoét của Đại tá Cường ửng đỏ:

– Cậu không nhớ đêm Giáng Sinh hưu chiến ở Trảng Lớn năm ngoái à? Mà mình cũng mong năm nay, chúng nó tôn trọng, nhưng phải cẩn thận. Cậu nên vào thăm Cha Nghị.

Bộ Chỉ Huy Tiêu đoàn tôi đóng quân ở nhà ông Ba Tít, tôi không biết tại sao dân ở đây gọi tên ông như vậy. Tôi cũng không nhớ tôi quen với gia đình ông lúc nào, nhưng cứ mỗi khi đơn vị đi ngang tôi đều ghé vào thăm ông ít phút. Xởi lởi, sống độc thân với 2 cô con gái đang học ở Sài Gòn, chỉ Chủ nhật mới về thăm cha.

Từ ngày vợ ông chết thảm, khi VC chiếm áp An Hội, nơi có cái lò gạch, mà từ ngày Tết Mậu Thân nào nùng năm ấy, đã cướp đi người vợ tấm mỡ của ông, những cột ống khói của hầm nung gạch ngun ngút mùi đất nung ngày nào, không còn nhảy múa, đùa bỡn với tiếng chuông chiều, với những đợt gió quyện theo hơi nước của con sông Vàm này nữa.

Từ đó, cứ mỗi buổi chiều, Ba Tít thường phên bụng trên bộ chõng tre, dưới bóng cây mít già (ấy, già thế, trông cần cỗi là thế mà hoa trái quanh năm đầy, lại do ông nhạc của goa trồng đây, ôi, bà ơi, bà nó ơi!), với cút rượu Gò Đen, với những câu nguyên rủa: “Bọn vô thần vô thánh chúng bây... Goa mà bắt (?) được 1 đũa, thì goa giết 1 đũa, bắt được 2 đũa... Goa giết 2 đũa”... cho đến khi ông “bắt được” đũa thứ 100, 101...

Rồi ông lăn quay ra ngủ.

Chiều 24.

Tôi đang đứng ngắm hàng cây cam quýt thẳng tắp mới được vun gốc, thì có tiếng xe lam đậu trước cổng, có tháp thoáng bóng áo dài tím... A...

– Chào cô Dược sĩ! Cô mà là VC thì tụi tôi chết cả nút.

– Thiếu tá cứ giỡn em hoài, ấy là vì em mới đến thăm chị em. Gặp ông Tướng mới biết anh Đáng về đây, đã mấy hôm rồi. Em vội lên... Đại đội anh Đáng đóng gần đây không, Thiếu tá?

Đáng là 1 Trung đội trưởng Trinh sát 46 khi tôi qua TĐ 2 này. Tôi có xin Đáng về theo, anh đang làm Đại đội trưởng Đại đội 3. Trong 1 lần Ủy lạo, một “em gái Hậu phương” có cái tên ngồ ngộ, lãng mạn, bay bổng thi ca Ngô Thị Chiều Tím đã phải lòng ngay anh chàng ăn nói bạt mạng, gan lì, hay lời cả dòng họ Đỗ Đình ra “khoe”.

Tình yêu của họ tương vỡ tan khi Chiều Tím lỡ lời khoe với bà chị họ, lại là người nhà của Chuẩn tướng Tư Lệnh. Đáng được gọi thẳng lên gặp Đại tá Tích, Trưởng phòng Tổng quản trị Sư Đoàn.

Ra khỏi cửa phòng “ông Tích”, Đáng văng tục liên hồi rồi phóng xe về thẳng Tiệm Thuốc Tây ở Ngã tư Trung Chánh nơi có bố của cô Chiều Tím làm chủ.

Trong lúc Đáng bước lên xe jeep trở về Chà Rầy là lúc Chiều Tím bị ông bố đay nghiến:

– Cái thứ lính tráng mắt dạy này, con “nhật” nó ở đâu ra vậy? Từ nay bố cấm con! Quen với thằng xích lô xe kéo cũng được... Trừ thứ mục hạ vô nhân này!

– Không đâu bố ạ. Anh ấy có dòng Đỗ Đình... Có...

– Không có với không gì hết... từ nay, cấm!

Chẳng biết ông cảm thế nào mà từ đó Đáng ít nói hơn. Họ lại càng khăng khít hơn.

Mãng xè lòng bàn tay, nói với 3 Đại đội trưởng:

– Trong này có 3 cái thăm. Ông nào bắt được số 2 thì trở về ấp 2 (An Hòa 2), ông nào bắt được số 3 thì đóng quân ở đây làm thành phần trừ bị. Còn không may, ông nào bắt trúng số 1 thì ở lại gặp Tiểu đoàn trưởng.

Đáng bắt số 1. Tôi chỉ vào khu vực mênh mông những nước ở phía Nam của cầu Quan:

– Khu từ cầu đến sát bờ sông này là khu vực hoạt động của cậu. Những mục tiêu có số lẻ là chỗ Việt cộng thường đặt súng cối pháo kích vào đây, vào Quận lỵ. Tôi vừa gặp Cha Chánh Xứ. 2 khẩu đại liên ở trên gác chuông sẽ yểm trợ trực tiếp cho cậu. (Hồi ấy chưa có gác chuông giống lồng chim như sau này). Cuộc hành quân này sẽ chấm dứt vào 1 giờ đêm. Sau đó, cậu sẽ về đóng quân tại XT.

Đáng, như có vật gì chặn cứng cổ họng:

– Nhưng...

Tôi cố làm vẻ tự nhiên:

– Còn... “Ngàn Thu Áo Tím” của cậu thì sao? Hay để thằng Bắc dẫn đại đội đi vậy?

Đáng đứng bật dậy, gấp tám bản đồ bỏ vào túi áo:

– Cô ấy sẽ ở đây, sẽ vào Nhà thờ lễ. Rồi sau lễ nửa đêm, rồi 1 giờ đêm, bên hang đá, tôi sẽ trao cho cô cái nhẫn đính hôn này.

(Đáng vỗ vỗ vào cái túi nhỏ bên cánh tay).

“Máu nhuộm sân... Nhà thờ”:

Tôi nói với Dương Kim Mãng:

– Ông ở Bộ chỉ huy coi “nhà”, tôi vào trong nhà thờ làm... Đạo vòng.

Bộ Chỉ huy nhẹ của tôi vừa đi ra khỏi cổng lò gạch, bỗng nghe 1 tiếng súng cối, kế tiếp 1 tiếng nữa.

“Vào ngay nhà thờ rồi”. 1 sĩ quan la lớn. Tiếp đến là những tràng đạn đại liên từ gác chuông. Tôi quay lại lò gạch, rồi vỗ vào vai Sĩ quan Tiền sát pháo binh:

– Ông cho thằng Chà Rày, Trảng Bàng, cả thằng Củ Chi nữa, TOT vào những mục tiêu tiên liệu đi.

Những tiếng phản pháo rung chuyển mặt đất nhưng không át được tiếng Mãng:

– Thằng 3 đụng địch... Rồi... có chiếu sáng cho mày rồi đây. Rồi, rồi... Bảo nhà thờ ngừng bắn thế hả? Máy đũa?

Một hiệu thính viên của 1 trung đội đóng trong nhà thờ báo cáo thẳng cho Bộ chỉ huy. Tôi nghe xong, buông máy rồi kéo Bộ chỉ huy nhẹ “chất” lên chiếc jeep chạy thẳng vào Nhà thờ.

Quái lạ, không có 1 giáo dân nào chạy từ Nhà thờ ra cả, vẫn tiếng hát vang vang: “Mẹ ơi, đoái thương cho nước Việt Nam... Trời u ám chiến tranh điêu tàn...”

2 quả pháo súng cối đang ghi kéo âm vang thánh ca cao vút kia, xuống cùng với làn khói đạn mịt mù, đang vây quay hang đá. Có nhiều người nằm la liệt. Có cả một vạt áo dài màu tím hất lên che khuất 1 gương mặt.

Mắt tôi cay cay (... tôi sẽ trao cho cỏ cái nhẫn đính hôn này...). Có tiếng Cha chánh xứ:

– Nhanh lên các con, chuyển hết về Bệnh viện Trảng Bàng.

Tiếng chuông nhà thờ lại đổ dồn... tiếng hát... tiếng cầu kinh...

Tôi đến bên chiếc jeep, ở đây mấy chiếc máy truyền tin PRC-25 đang ồn ào truyền, nhận lệnh. Có tiếng Mãng đang như càng lúc càng gay gắt, bên kia là tiếng của Đấng.

– Họ gom hết đưa ra bệnh viện Trảng Bàng rồi... sống chết làm sao, tôi chưa biết. Khoan... khoan... Không được làm bậy...

Tôi chộp lấy combiné:

– 169 gọi Đống Đa.

Tiếng Đàng sắc như gương:

– Tôi sẽ lên 169 nhận tội. Tôi, chính tôi đã “xử” thằng Việt Cộng trưởng toán này rồi. Còn 2 thằng tôi đang tính cho nó về châu Diêm vương. Vâng vâng, tôi sẽ giải chúng về.

Sáng 25.

Trên chiếc chõng tre, mấy chú “tà lọt” đã hâm lại phần “tiệc” Lễ nửa đêm do cha Chánh xứ gửi biếu. Tôi kết thúc buổi họp, nhìn về phía Đàng:

– Tôi nghiêm khắc cảnh cáo Đại úy Đại đội trưởng Đại đội 3, vì lý do gì, chắc Đại úy đã hiểu. Cũng may, lúc này không còn “bọn” cố vấn Mỹ, chứ không, hành động giặc cỏ kiểu Lương Sơn Bạc của đại úy sẽ gây ra rắc rối to cho đơn vị. Đại úy nghe rõ chưa?

Có tiếng giày máp, có tiếng nghẹn ngào của Đàng:

– Nghe rõ!

Tôi ra hiệu cho mọi người “nhập tiệc”, rồi bảo Thượng sĩ Hùng Ban 1:

– Ông viết cho Đại úy Đàng 1 sự vụ lệnh về Bệnh viện Cộng hòa thăm thương bệnh binh. Sau đó, Đàng được nghỉ 48 giờ để...

Tôi chỉ vào cái gói Đàng cứ kẹp mãi trong nách:

– Cậu đưa ngay cái gói chiến lợi phẩm kia cho tôi.

Đàng nói như khóc:

– Xin thiếu tá cho tôi cái này, tôi sẽ đốt trước linh cữu...

Tôi nói to như cố ý cho các sĩ quan có mặt cùng nghe:

– Cái gì linh cữu? Sáng nay, Cha Nghị đã từ bệnh viện Trảng Bàng về qua đây báo tôi 1 tin vui. Trong 13 người mang đến bệnh viện ngày hôm qua, chỉ có 1 nạn nhân còn phải nằm lại. Tất cả đã xuất viện, kể cả cô nàng “Ngàn Thu Áo Tím” của ông đấy. Còn cái áo “Đẫm máu cháu Bác Hồ” này tôi sẽ biếu cho chú Ba làm mồi. Nghe nói hôm nay, chú đốt lại cái lò gạch.

Đáng vui mừng nhảy lên nhảy xuống như một đứa trẻ con.

Tiếng Chuông nhà thờ ngất ngây, thánh thót...

Nguyễn Trọng Hoàn

Bài viết này cũng để tặng:

- Hương hồn Cố Thiếu tá Dương Kim Mãng, Tiểu đoàn Phó TĐ 2/46/25 BB.
- NT Bùi Văn Ngô (K16) Quận trưởng & Chi khu trưởng Trảng Bàng.
- Đồng Môn, Đồng Khóa, Đồng đơn vị: Trần Như Xuyên.

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, December 27, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*